

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

XXII. Gebhardus II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

Chronico. Hoc anno nonnullos ex nobilitate, una cum innumera multitudine vulgarium mortalitas absumpsit. Inter quos Vdalricum Eihstattensem, ac Ruoggerum Virzburgensem, Arnoldum quoque Comitum Arnoldi filium, bona indolis adolescentem, pluresque alios fors ultima prebit. Nam post vulgi stragem immensam tam fame, quam pestilentia, iudicio diuino, parata lues tanta, tamque indifferens per populos ubique grassari cepit, ut nulli conditioni, sexui vel aetati parcendum fore mors minaretur pallida: vixque viui sufficerent ad curanda defungentium cadauera.

XXII. Gebhardus hoc nomine Secundus.

Quando vivebat Gebehart in iure vigeat.

Ex nobilissima Comitum Hirspergensium familia. Electus anno M. C. XXV. Sedit annos XXIV. Mortuus M. C. XLIX. XVI. Kalend. Aprilis. Habuit germanum fratrem Comitem Hirsbergensem Ernestum, inquit Bruschius, qui anno Domini M. C. XXIX. pietatis Christiana zelo construxit ac fundavit Blanckenstetensem Benedictinorum Abbatiam insignem. Gebhardus iste ex Prepositura Heidenheimensi iterum Benedictinam Abbatiam fecit, eiectione cum consensu Pontificis Maximi Eugenij tertij, Sacerdotibus, qui aliquandiu sub Preposito non admodum religiosè ibi vixissent. Res tamen caruit felici successu vsque ad Conradum Episcopum, ut liquet ex commentariolo Adelberti Abbatis Heidenheimensis de hoc ipso negotio.

Interfuit Gebhardus Synodo Rhemeni anno Domini M. C. XLVII. contra delirum quendam hæreticum Eum seu Eonem celebratæ, præsidente Eugenio III. Pontif. Maximo. Adfuit idem Præsul Mo-

Na 3 guntia

guntina Synodo in causa Brunonis Episcopi Argentinoratis, vt scribit Dodechinus, qui licet Gebhardum non nominet, nominat tamen Episcopum Eystettensem, qui anno M. C. X X X I. alius non erat, quàm iste Gebhardus.

Hoc Episcopo Willibaldinam cathedram moderante discussa est causa Ellenhardi Episcopi Frisingensis, qui etiam post funera accusabatur, vt schismaticus. Cui tamen ceu innocenti, hoc testimonium datum est.

* *Luffen*
Anno Dominice incarnationis millesimo centesimo vigesimo nono, primo Kalend. Augusti, collectis apud * Luffen quam pluribus Salzburghensis, Frisingensis, Ratisponensis, Pataviensis, Aistetensis Ecclesiarum Clericis, religiosis, & literatis, insuper Abbatibus, & Monachis, & non modico Principum ac populorum collegio; coram Archiepiscopo Salzburghensi Conrado, & Reginberto Brixienfi Episcopo. Inter cetera, causa Ellenhardi Frisingensis Episcopi, iam dudum ante annos quinquaginta duos feliciter viam vniuersa carnis ingressi, ventilata est. Quia hoc ipso tempore Gregorij VII. qui & Hilbrandus, sub heresi VVibertina quibusdam defunctus esse putabatur, à prefato Metropolitana sedis Archiepiscopo, plus annos quinquaginta duos, quibus sine reclamatione canonica, tam mortuus quàm viuus verè Catholicus est habitus, irrationabiliter est impetitus; cum utique duobus annis prius ipse de mundo excefferit, quam VVibertus Hæresiarcha Romana sedis cathedram inuasit. Sed beati viri meritis exigentibus, probabili septem probabilium virorum testimonio, canonicè excusatus, imò meritorum prerogatiua, & miraculorum attestazione, venerabilis semper inuentus; reuerentiam, quam apud Dominum & homines dudum viuens emeruit, etiam mortuus, Domino propitiante, irrefragabiliter obtinuit.

Pro-

Probatum est itaque legitimo ac Canonico Rudolphi Abbatis Aistettensis testimonio, Diethmari S. Andreae Decani, Hannonis Presbyteri, Chuponis Parochiani, Richeri Presbyteri de Glane, ceterarumq; venerabilium personarum, quod Venerabilis idem Episcopus, in gratia sedis Apostolicae, & communione matris Ecclesiae indubitanter obierit; ne ergo digna tantae rei memoria, vlla posterorum obliuione deleatur, placuit, vt huius comprobationis notitia, per literarum indicia posteris nostris transmittatur.

Acta sunt haec praesentibus subscriptis testibus, & aliis quampluribus. Abbas Salzburgensis Paldricus, Abbas Scitensis Guntherus, Praepositus Salzburgensis Hermannus, Praepositus Chimeseensis Hartmannus, Praepositus de Perchtere Kademan liberuninus, Praepositus de Garze Hugo, Praepositus de Gunc Heribertus, Praepositus de Cella Burchardus, Tagibertus Praepositus de VVerda, Archidiaconus Pataniensis Rubertus, Praepositus Aistettensis Burchardus, VVertherus Canonicus Ratisponensis, Frisingenses Canonici, Adalpero Praepositus, Adalpertus Decanus, VVichmannus Praepositus S. Andreae, Henricus Scholasticus ac Praepositus S. Viti, Hericus Praepositus S. Castuli, Hoholdus Praepositus S. Zenonis, VValtherus Tridentinus Praepositus.

Descriptum est hoc testimonium ex antiquissimo exemplari ab admodum Reuerendo Domino Andrea Scheret S. Andreae Montis Frisingensis merittissimo & dignissimo Decano.

Interfuit tamen Ellenhardus Schismatico conciliabulo Wormaciae celebrato, in quo inaudita & detestabili impietate Gregorius VII. Pont. Max. depositus est: & subscripsit quoque, quia vt Lambertus scribit in suo Chronico, omnes subscripserunt, praeter Hermannum Metensem & Adalberonem Wirzburgensem

gensem

gensẽ Episcopos. Eodem tamen anno ab Episcopis Ultramontanis (inter quos numerabatur quoque Ellenhardus,) literæ ad Pontificem Gregorium missæ sunt, in quibus confitebantur se errasse, & nimium deliquisse, qui postulabant quoque veniam, & omnem de cætero obedientiam firmiter sponderunt, ut ex vita Gregorij Pontif. recitat Baronius Tomo XI. anno M. LXXVI. N. 22. Ellenhardus anno M. LIII. Frisingensis Præsul factus est. Defunctus anno M. LXXVII. postquam XXV. annos Ecclesiæ illi præfuisset. Obiit ergo ante Wiberti Antipapæ intrusionem, quæ biennio demù post, nempe anno M. LXXX. contigit.

XXIII. Burckhardus.

Non virtutis egens Burckhardus, erat bene degens.
Qui sedit años IV. Episcopatu se abdicavit anno Christi M. C. LIII. Quem Bruschanus Catalogus, tanquã ignaum & hominem nauci, valdè infamat; prædicto quẽ versiculo subiungit istos.

De decus Ecclesiæ se fuit esse sua.

Præsulis hic morem nullum tenuit neq. honorem.

Sed tantum nomen cuius & umbra fuit.

In manuscripto nostro, præter primum versum, nullus alius comparet. Malè tamen audit Burckhardus iste, etiam in Commentariolo Adelberti; & in eum, tanquam in auctorem, conicitur omnis fermè culpa turbarum & seditionum, quæ in Monasterio Heidenheimensi exstiterunt, quòd decreto Eugenij Pontificis sæculares Canonici inde migrare, & antiquis inquilinis Ordinis diui Benedicti cedere iussi essent. Vide Adelbertum, libro secundo Observat. insertum.

XXIV.